

El Parlament Europeu, aquesta cova de lladres

Per elaborar aquesta carta, ens hem basat en articles publicats al diari dels companys grecs del NAR.

La Unió Europea dona enormes poders, per sobre dels parlaments i governs nacionals, a institucions que el poble no va triar i que no responen davant ningú, com la Comissió Europea i el Banc Central Europeu. Per intentar dissimular aquest arranjament antidemocràtic, hi ha l'anomenat “Parlament Europeu”, elegit pels ciutadans. Però aquest suposat parlament no és un veritable òrgan parlamentari, ja que no elegeix la Comissió Europea, veritable “govern” de la UE, ni té la potestat de controlar els seus actes (Sobre el paper de l'Euro-parlament, remetem als nostres lectors a la nostra Carta setmanal 451).

El regne dels lobbys

Ara, aquest europarlament és lloc d'un nou escàndol de corrupció, pel cobrament de comissions de Catar i altres països. Però, com assenyala el diari del NAR grec, “El Catargate és només la punta de l'iceberg”.

Fins al 2010, el fenomen dels lobbys (en català, el cabildeig), habitual als Estats Units, on els explotats eren “reciclat” a les empreses de cabildeig, era rar a Europa. Avui la UE no té res a envejar als EUA. El 30% dels que van ser comissaris europeus fins al 2014 ara “es guanyen el pa” en activitats similars.

Per als europeus “democràtics”, la profunda interconnexió dels lobbys amb els actors polítics/estatals als Estats Units es considerava una peculiaritat estatunidenca, fins i tot moralment reprobable. Però escàndols com el Catargate ens recorden que el suposat “bastió de la democràcia europea”, el Parlament Europeu, és un escenari privilegiat per a l'actuació de lobbys. Segons el Corriere della Sera, hi ha almenys 13.000 empreses amb al voltant de 48.000 persones a Brussel·les i l'organització Transparència Internacional de la UE informa que almenys 7.500 “cabil·lers” estan actius al Parlament Europeu. És clar que ha arribat el moment de deixar caure les màscares.

Les suposades “normes de transparència” presentades el gener del 2019 només obligaven els presidents i ponents a anunciar les seves reunions amb els grups d'interès, i només si aquestes reunions es referien a una qüestió legislativa específica de la qual són responsables. En tots els altres casos, és potestat dels eurodiputats anunciar si s'han reunit amb un grup

de pressió i quantes vegades. El resultat? Des del 2019, només el 48% dels eurodiputats han acceptat publicar les seves reunions amb grups de pressió, tot i que superen les 12.000.

Ara, el Parlament Europeu i la Comissió prometen canvis. Però durant tants anys han “picat l'ull” als grans interessos.

Els grups de pressió estan inextricably vinculats al caràcter de la UE del capital, i, ja que aquest caràcter no canviarà, els grups de pressió no deixaran d'existir.

El Catargate no és el començament, ni se sap per què “va sorprendre” alguns!

La història dels escàndols (més o menys recents), no hauria d'haver estat tan fàcilment oblidada.

El 2011, Adrian Everin, de Romania, vice-president del Partit Socialista, Zoran Tuller, d'Eslovènia, membre del mateix grup, i Ernst Strasser, del Partit Popular Europeu d'Àustria, van ser caçats acceptant suborns de periodistes del Sunday Times que es feien passar per lobbistes per defensar certes esmenes legislatives. Aquest estiu, l'escàndol d'Uber (documents filtrats demostren que aquesta empresa feia lobby amb governs per ajudar a la seva expansió, trobant, per exemple, a Emmanuel Macron, ministre d'Economia entre el 2014 i el 2016, a un aliat a França), va posar en relleu la facilitat amb què els lobbys –el món empresarial en aquest cas– van accedir als nivells institucionals més alts de la UE.

Tot i que el cas està tot i ser investigat, recordem la tempesta d'acusacions contra Nelly Cruz, llavors Comissària Europea de Política Digital, i les més de cent reunions d'Uber amb funcionaris públics, inclosos molts representants de les institucions europees. Però si l'anterior és el costat “il·legal” dels lobbys dins del Parlament Europeu, és interessant aturar-se al costat “legal”. Ja el 2006, acadèmics i organitzacions van donar la veu d'alarma sobre la creixent presència de grups de pressió al Parlament Europeu. Com més absorbia la UE les competències dels Estats membres i obtenia més poders, més atractiva resultava per als grups d'interès. Amb el pretext que el Parlament Europeu és responsable d'adoptar propostes legislatives que tinguin en compte les especificitats de cada Estat membre, la qual cosa requereix el màxim accés a la informació, s'ha convidat els grups d'interès a assistir i participar en qualsevol tipus de comissió parlamentària amb competència d'especialistes. Els “dinars” i altres reunions

entre grups de pressió i eurodiputats formen part de l'agenda diària. Transparència Internacional UE va registrar, només per a l'any 2014-2015, 7.084 reunions de funcionaris de la Comissió (no del Parlament Europeu), el 75% de les quals van ser amb representants de les empreses i la indústria. Almenys 25.000 grups de pressió s'ocupen exclusivament de qüestions europees, amb una despesa d'almenys 1.500 milions d'euros. Sense esmentar la quantitat de reunions que no es registren.

Tras esclatar el Catargate, el Parlament Europeu es va comprometre a endurir la seva posició respecte a qui té accés als seus locals i reunions entre polítics i grups de pressió. Però, hi ha alguna persona raonable que pugui creure que una estructura tan podrida pot canviar, encara que sigui una mica?

Anem al Catargate

El PASOK, l'Eurogrup socialdemòcrata, al qual pertanyen les persones afectades, i la UE en el seu conjunt es veuen exposats pels esdeveniments que van seguir a la detenció de l'eurodiputada grega Eva Kaili i altres tres persones com a membres d'una organització criminal.

Però no es tracta d'unes poques “pomes podrides”, tot el barril està podrit. Més enllà dels “atrapats in fraganti”, es revela al mateix Parlament Europeu com a regne de la corrupció.

Segons les autoritats belgues, es tracta d'un grup de persones amb posicions polítiques i estratègiques al Parlament Europeu a les quals se'ls han pagat grans sumes de diners o han rebut regals substancials per influir en les decisions del Parlament Europeu a favor de Catar i altres països.

I tot i que tot indica que les arrels de la corrupció s'estenen a Brussel·les i a les institucions de la UE, queda per veure si les revelacions prendran la forma d'una allau o hi haurà un intent de sacrificar algunes “pomes podrides” (els cinc eurodiputats amb els quals l'exeurodiputat Panzeri, centre de la trama, va tenir contactes), per salvar el barril. Ja la cimera de dijous dels “27” va declarar que “no és el seu problema” i que la qüestió només concerneix el Parlament Europeu i el funcionament de la UE en el seu conjunt.

Com va declarar un funcionari al diari Polític: “Serem informats per la presidenta del Parlament Europeu, Roberta Metsola, però no anirem més enllà sobre l'assumepte”.

La història té tints de pel·lícula de mafiosos. Eva Kaili rep un sotrac sobre l'arrest de la seva parella, Francesco Giorgi. En ple pànic, va anar al seu pare perquè busqués la maleta amb els diners i sortís de l'hotel. Però les autoritats belgues intercepten el pare i descobreixen gairebé 600.000 euros a la maleta, cosa que permet anul·lar la immunitat de Kaili, registrant la seva residència i altres 15 cases i oficines a Brussel·les i els seus voltants, i incautant un total de més d'1,5 milions d'euros en efectiu.

El grup de treball belga contra la corrupció es va declarar sorprès pel que va veure a la casa de l'eurodiputada del PASOK el divendres 9 de desembre. La casa estava plena de bosses de diners i altres objectes de valor i moblada amb costosos regals de Catar. "En general, fem aquests descobriments durant les recerques de narcotraficants", va dir un membre de l'equip d'investigació a Le Soir. "Lluita contra la impunitat" és el nom de l'ONG fundada per Antonio Panzeri, el "cervell", al parer, d'una xarxa de corrupció en la qual Eva Kaili, la seva parella Francesco Giorgi i altres eurodiputats, empleats i funcionaris semblen haver exercit un paper principal.

La mateixa Eva Kaili sembla voler "vendre cara" la seva pell, declarant a través del seu

advocat que "no acceptarà convertir-se en una altra Ifigènia" mentre rebutja tota responsabilitat sobre els diners de la seva parella. També va fer constar que el desenvolupament de relacions especials amb Catar, Kuwait i Omán va ser una línia política central de la UE.

"Estem commocionats", deia la declaració del Grup Socialista del Parlament Europeu. "Estic commocionat. No només estic sorprès, 'he caigut dels núvols'", va dir Andreas Loverdos, un amic polític d'E. Kaili, dins del PASOK. Però, és aquest el cas? Si no hagués estat arrestada "in fraganti", atrapada amb les mans a la massa, les mateixes persones probablement parlarien d'una "conspiració" amb motius polítics, com va succeir en l'escàndol Novartis. Nikos Androulakis, dirigent del PASOK, es va apressar a expulsar Eva Kaili del seu partit, però no va mostrar la mateixa sensibilitat després de les provocadores referències d'aquesta última a favor de Catar en un discurs davant el Parlament Europeu cridant al país un "pioner en drets laborals". mentre que milers de treballadors han mort en els últims anys en condicions inhumanes. Una actuació que ja havia suscitat interrogants i sospites sobre la profunditat de les seves relacions amb els Emirats Àrabs.

Com hem assenyalat, no és l'única dipu-

tada al Parlament Europeu que ha fet referències massa elogioses a Catar. És difícil creure que tots els altres eurodiputats serien "tontos útils" i donarien suport a Catar a canvi de res.

Així funciona la Unió Europea, que pretén imposar retallades de pensions al govern espanyol.

Per la unió lliure de pobles d'Europa

La corrupció generalitzada que recorre les institucions de la UE, al cap i a la fi, és l'expressió normal del funcionament del sistema capitalista. Amb un agreujant: aquestes institucions no responen davant de cap poble. Només obeeixen al capital financer, en les seves múltiples formes. I a això pretenen anomenar-lo Europa.

Els pobles i nacions d'Europa necessiten un pla comú, però això és contradictori amb els interessos del capital; les institucions europees són aquí per pressionar els governs per tirar endavant el qui exigeix el capital. Per exemple, és coneguda la pressió de Brussel·les perquè es desmantelli el sistema públic de les pensions, entre altres qüestions del mateix calat.

Davant d'això els pobles d'Europa necessiten una Unió Lliure de nacions i pobles alliberats d'opressió i l'exploatació.

Els nostres compromisos...

Campanya d'extensió i subscripcions a aquesta Carta Setmanal

Si no la reps, et convidem a que la rebis cada setmana. Si la reps, et proposem que subscribis a altres companyes i companys als quals pugui interessar.

L'elaboració i enviament d'aquesta Carta comporta algunes despeses. El POSI, que l'edita, no té ni vol subvencions, tota la seva activitat i les seves publicacions són finançades exclusivament per treballadores i treballadors, que volen recolzar, en aquest cas, la publicació de la Carta Setmanal. Demanem un suport de 5 EUROS a l'any, o més si us sembla.

Nostre compte corrent en La Caixa és: **2100 2812 51 0200071314**. Indicant: Recolzo Carta Setmanal

Per rebre-la, envia un correu electrònic a: info@posicuarta.org

Pots contactar des: <http://posicuarta.org/cartasblog/contacto>

Partido Obrero Socialista Internacionalista
Sección en España de la IS

Carrer Desengaño, 12 (1ª 3A). 28004 - Madrid Teléfono: 91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01 <http://www.posicuarta.org>
Busca'ns en Twitter: @posicuarta